

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Over Andreas Schyth (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Over Andreas Schyth (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid70021/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Hviii sødt! – hviii æret, skjult og roelig,
O elskte Støv! – Indtil din Gud,
Igjen fornyer dig til sin Boelig
Ved hans Barmhjertigheders Bud
Men vort taknemmelige Bryst
Skal gjemme paa dit Eftermæle,
Indtil og vore frelste Sjæle,
Bortrykkes i en Strøm af Lyst –

Over Andreas Schyth

MON Støv kan følge med den Høye,
Hvem fandt hans Spor og hvilket Øye
Har seet hans underlige Vey –
Forvovne Støv hold op at svimle
I dette Svælg af Himles Himle
Den evige begribes ey

Min Sjæl, min fængsede, min svage
Min faldne Sjæl, vil du opdage,
Hvad Lysets Aander ey kan see
Velan! – Forsøg det, om du taaler
At stirre paa det Hav af Straaler
Som bruser om den Herlige

Akl – dybt i Støvet vil vi knæle
Og Graad og hellig Angst skal quæle
Hver Tanke som udforsker dig
Vor Aand skal zitre og tilbede
Dig, hvis Al-Godhed og hvis Vrede
Er viis og ubegribelig –

Men om vi med et ydmygt Hjerter
Mødtager Bitterhed og Smerte
Aft dit alvise Velbehag –
Og om vi knæle mens du saarer,
Da Gud tilgiv de stille Taarer
Som ene bøde for dit Slag,

Naar du fordobblør Støvet Dage
Som aander sig og os til Plage
Og snart borttrykker Jordens Ven
Da er du Gud og den alvise –
Din Villie skal vort Hjerter prise
Endskjønt det ey begriber den –

Alt hvad du gjør er got vor Fader,
Det Onde selv, som du tillader
Er frugtbart paa Lyksalighed –
Og af det Tab, hvorfor vi græde
Udspiirer Fryd og salig Glæde,
Som Himlens Aander smiile ved –

Han lever – han, hvis Muld vi gjemme
Alt blander han sin høye Stemme,
Med Cherubimers Fryde-Skrig
Alt straalør Naaden og veyleder –
Hans Sjel igiennem Saligheder
O Gud, til Thronen og til dig

Du kaldte din troefaste Hyrde
Til Hvile – du borttogst hans Byrde,
Og du omgjerder ham med Lyst –
Hvor herlig kroner du hans Dyder
Vi veed det – Gud! – men Taaren flyder
Og Smerten svulmer i vort Bryst –

Thi ak vor Sjel er svag du Høye –
Vort Hierte fiengsles af vort Øye

Og lænkes til det Tab vi see –
Vi veed vor døde Faders Glæde –
Men ak vi see hans Grav og græde
At vi har tabt den Salige –

Og dyrebare var hans Dage
Ak en var meer end al vor Klage,
En Times Tab fortjente den –
Det er ey lidt som Døden røver –
Det veedst du selv, du Nyre-Prøver,
Og du, som gavst og togst vor Ven –

Thi som et Lys i Dødens Dale,
hvis Glimt veylede og husvæle –
Og styrke trætte Vandrere
Saa sjelden er dit Ord's Forkynder
Som ey formørkes Selv af Synder
Hvis Afgrund han opdagede

Saa var vor Schiøt – Saa var din Tjener
Et himmelsk Lys blant Syndens Venner
Et saligt Gjenskin af dit Bund –
Han levte troefast, som han lærte
Din Kjærlighed var i hans Hjerte
Og hellig Sandhed i hans Mund

Svag og Brøstfældig var hans Hytte –
Men stærk Hans Sjæl som Humlens Stytte
Urrættet i sit store Kald
Han understøttede den svage,
Han holdt den synkende tilbage
Og greb den Faldne i sit Fald –

Hans Røst var kjær – thi den var kjærlig,
Og mægtig, thi dens Grund var ærlig
O Gud – man kjendte strax din Tolk –
Kun en som han, der selv er dydig

Opvækker Angst hos hver ulydig
Og salig Tillid hos dit Folk

Nu tier han – derfor du Høye
Formørke Taarer Folkets Øye –
Hans Stemme trøster dem ey meer –
Vort Lys foreger Himlens Glæde
Vi kan ey øyne det – vi græde
Hos det tilbage blevne Leer –

Men Taaren trøste Himlens Venner
Og Godhed, som borttog sin Tjener,
Har derfor ikke skjult sin Vey –
Men ak – vi, som en kjærlig Fader
Uigenkaldelig forlader,
Os kun – os trøster Taaren ey –

Nytaarsdigt til en Moder

O du mit Intets troe Veninde,
Hvad var jeg, da dit varme Bryst
Oplivede mig til at finde
Det første Gysende af Lyst? –
Hvor var min Sjæl? – O Elskte sig –
O du, som fødte mig med Smerte,
Fortæl – Hvor sov jeg, da dit Hjerte,
Med stærke Slag opvakte mig? –

Ak! – hvilket rædsomt Mulm omspændte
Min Sjæl – og bandt min Phantasie, –
For dine reene Luer tændte
Det første Glimt af Lys deri –
Dybt sank jeg – Strudler trak mig ned
I Chaos – Natten greb mig svage –